

ationale enhed og territoriale integritet gennem oprettelse af såkaldte „home-lands“. Resolutionen *fordømmer* desuden støtten til Sydafrikas undertrykkelsespolitik i Namibia fra dets allieredes side og især fra dets større handelspartnere samt af de finansielle økonomiske og andre interesser, der gør sig gældende i området, *anmoder* de pågældende regeringer om øjeblikkelig at standse enhver hjælp til og ethvert samarbejde med Sydafrika, sikkerhedsrådet om at tage effektive skridt omfattende de under kapitel VII angivne, alle stater især de permanente medlemmer af sikkerhedsrådet om at yde deres fulde støtte til sikkerhedsrådet i dets iværksættelse og gennemførelse af de foranstaltninger, som rådet har besluttet (rådet har ikke vedtaget sanktionsforanstaltninger) eller måtte beslutte for at opnå Sydafrikas tilbageværende fra området, samt *anmoder* alle stater om at tage passende skridt gennem handlinger i de særorganisationer og andre organisationer indenfor FN-systemet, af hvilke de måtte være medlemmer, for at afbryde enhver forbindelse med Sydafrika.

Resolutionen *bekræfter* solidariteten med det namibianske folk i dets legitime kamp, og alle stater opfordres til at yde øget moralsk og materiel bistand, *anmoder* den sydafrikanske regering om at behandle tilfangetagne namibianske frihedskæmpere i overensstemmelse med krigskonventionen af 1949 og overholde Genève-konventionen vedrørende beskyttelse af civile personer i krigstid, *endosserer* de af Namibia-rådet tagne skridt med hensyn til udstedelse af identitetscertifikater og rejsedokumenter for namibianere og appellerer til alle stater, der endnu ikke har gjort det, at meddele generalsekretæren deres villighed til at anerkende og acceptere pågældende dokumenter. Endelig *anmoder* Namibia-rådet om at fuldføre sine opgaver inklusive forhandlinger med repræsentanter for det namibianske folk og OAU i Afrika eller i FN's hovedkvarter og med generalsekretæren om fortsat at yde den nødvendige bistand til at sætte Namibia-rådet i stand til at udøve sine opgaver. Endvidere anmodes alle stater om at samarbejde med rådet i udøvelse af dets hverv.

Til belysning af betydningen af resolutionens forskellige henvisninger til Namibia-rådet, dets arbejde og rapport erindres om,

at rådet blev nedsat ved en resolution vedtaget den 19. maj 1967 af den 5. ekstraordinære generalforsamling (Res. 2248). Ifølge denne resolution skulle rådet bl. a. administrere området, indtil en lovgivende forsamling var konstitueret, udstede love og anordninger for området, opretholde lov og orden og, når uafhængigheden var erklæret, overdrage al magt til det namibianske folk.

De nordiske lande — og andre vestlige lande — stemte ikke for denne resolution, bl. a. fordi den valgte fremgangsmåde med hensyn til udøvelsen af FN's ansvar for Namibia fandtes urealistisk.

Den operative del af den under 25. samling vedtagne resolution har i vidt omfang inkorporeret de i Namibia-rådets rapport indeholdte anbefalinger; dog kan fra rapportens anbefalinger yderligere nævnes en opfordring til generalforsamlingen om at tage den kendsgerning i betragtning, at Sydafrika har krænket sine forpligtelser under pagtens artikel 25 (opfordringen sigter på Sydafrikas udelukkelse fra FN) samt en opfordring til generalforsamlingen om tildeling af 200.000 dollars fra FN's regulære budget til uddannelses- og træningsprogrammer specielt for namibianere, etablering af en FN-fond for Namibia og afholdelse af en konference om Namibia.

Frankrig, Storbritannien og USA, der afstod ved afstemningen under 24. samling og stemte imod afstemningen i år, gav i stemmeforklaringer udtryk for, at den væsentlige begrundelse for den ændrede stemmeafgivelse var resolutionens opfordringer til sikkerhedsrådet om at træffe tvangsforanstaltninger i henhold til pagtens kapitel VII og endosseringen af Namibia-rådets rapport.

Sverige udtalte i stemmeforklaring, at Namibia-sagen havde nået det punkt, hvor sikkerhedsrådet var det rette forum. Resolutionens operative paragraf 7 (opfordrer sikkerhedsrådet til at anvende kapitel VII-foranstaltninger) set i forbindelse med den præambulære dels statuering af situationen som en trussel mod international fred og sikkerhed syntes at være en indblanding i sikkerhedsrådets ansvars- og kompetenceområde. For generalforsamlingen at fortælle rådet, hvorledes dette skal fortsætte med og hvilke af pagtens bestemmelser det skal anvende på en sag, var at præjudicere rådets overvejelser. En anden begrundelse for